

Arrest

nr. 177 163 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient via een op 27 november 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in om, gelet op de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 12bis, § 1, 3° van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 april 2016 de beslissing om de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoekster op 19 april 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 27.11.2015,2 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: [E.M.] Voorna(a)m(en): [S.] Nationaliteit: Marokko [...]
om de volgende reden onontvankelijk:*

De partner van betrokkene haalt geen buitengewone omstandigheden aan. De betrokkene zou bevallen zijn op 22 september 2015. Haar leven zou voornamelijk hier zijn, want ze heeft geen contact met haar vader in Marokko, haar moeder is overleden en haar broer woont in België.

Het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en hier nu een kind heeft en dat zij het verblijfrecht genieten, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat wil niet zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin in België, waardoor dit geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, staat het haar vrij zich terug te verenigen met zijn familie op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf een gezinsleven gesticht; zij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat haar niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Bovendien dient verwezen te worden naar het arrest dd. 27.05.2009 van de Raad voor Vreemdelingbetwistingen waarin de Raad het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan zij haar toekomst in België verder uitbouwen. Betrokkene toont ook niet aan dat ze geen contact meer heeft met andere familieleden in Marokko en/ of met haar vader. Zij legt ook geen bewijsstukken voor die aantonen dat zij om medische redenen niet kan vertrekken naar Marokko.

Wat betreft artikel 12bis §7: het hoger belang van het gezamenlijk kind in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen. Betrokkene kan na het bekomen van een visum haar gezinsleven heropnemen. In deze tijden zijn er bovendien afdoende mogelijkheden om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid. Het pasgeboren kind is niet schoolplichtig en kan met de moeder meegaan bij de tijdelijke terugkeer. Indien het kind in België blijft, kan de vader de zorg van het kind op zich nemen. Hij kan daarvoor indien nodig beroep doen op kinderopvang of familie. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke problemen en moeten daarvoor een oplossing vinden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar eerste en enige middel een schending aan van “artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 10, 12 bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.”

Zij licht haar betoog toe als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, artikel 10,12bis en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

Verzoekster heeft, net als kind en partner, het recht gebaseerd op artikel 8 van het E.V.R.M. op een gezinsleven.

De staatssecretaris verlangt van verzoekster dat zij ofwel samen met haar kind, ofwel zonder haar kind, naar haar land van herkomst terugkeert om er een aantal maanden te verblijven teneinde haar visum op basis van gezinshereniging te bekomen.

Het kind van verzoekster kan evenwel onmogelijk een dergelijk lange periode in het buitenland verblijven omwille van het feit dat het kind nog geen 8 maanden oud is! Gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind, heeft het zeer strikte opvolging nodig door Kind en Gezin.

Dat het dan ook onmenselijk is om verzoekster voor deze hartverscheurende keuze te stellen (kiezen tussen de gezondheid van haar 8 maanden oude kind en haar recht op familieleven met haar kind). Dit verblijf in het buitenland zal immers lange tijd duren.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat er buitengewone omstandigheden werden aangetoond. (RvSt., nr. 73.025, 9 april 1998, " RDE" 1998, n° 97,p69 het arrest van 10 april: dito, p. 73).

In casu dient men rekening te houden met een verblijf van 6 maanden alvorens het benodigde visum kan afgeleverd worden.

Dit is geen redelijke termijn meer is en er kan dan ook moeilijk kan gesproken worden van een "tijdelijk verblijf" doch eerder van een onredelijk lang verblijf.

Er dient besloten te worden dat wanneer er sprake is van een onredelijk lange termijn er sneller dient besloten te worden tot buitengewone omstandigheden nu deze alsdan kunnen vermoed worden.

Dit is immers in een aantal andere toepassing van de regeling overeenkomstig art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dezelfde redenering bijna automatisch wordt toegepast (bijvoorbeeld: onredelijk lange asielpcedure).

Het is bijzonder moeilijk is om de betreffende machtiging te bekomen.

Dat de omzendbrief van de Minister van Binnenlandse Zaken uitdrukkelijk stelt dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst..."

Indien men, quod non, toch zou beslissing dat verzoeker zich niet in de onmogelijkheid bevindt om de bewust machtiging aan te vragen, het geen betoog hoeft dat het voor betrokkene minstens bijzonder moeilijk is om deze machtiging te verkrijgen.

Het is duidelijk dat verzoeker, zich in een "beklemmende, humanitaire omstandigheid bevindt" zoals vereist in de omzendbrief voor de toepassing van art. 9 § 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geen omstandigheden van "overmacht" moeten uitmaken.

Niet het onvoorzien of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoekster en haar gezin.

De Raad van State stelde (Rv.St. Nr. 58.969, 1 april 1996, " T.V.R. " 1997, p. 29) eveneens herhaaldelijk dat er een belangenafweging diende te geschieden tussen:

In casu dient de volgende belangenafweging te geschieden in alle evenredigheid:

- enerzijds de blijvende schade die aan verzoekster, en het gezinsleven overeenkomstig art. 8 van het E.V.R.M. beschermd, wordt toegebracht, (zie hiervoor)
- en anderzijds de zuivere "postbus" — functie van de Belgische vertegenwoordiging ter plaatste, zeker nu verzoekster de documenten nodig voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging alleszins zullen voorleggen en de beoordeling van deze stukken en de instructies tot het verlenen van een visum gezinshereniging in België (Dienst Vreemdelingenzaken) zal geschieden.

Deze vergelijking doorstaat om humane en billijkheidsredenen de toets van de evenredigheid niet:

Het is voor verzoekster en haar dochter onmogelijk, zo niet bijzonder moeilijk, om, gelet op:

1. Het feit dat verzoekster geen enkele band meer heeft met haar geboorteland nu zij samenwoont met kind en partner met Belgisch verblijf;
2. Het feit dat verzoekster het recht heeft net zoals haar kind, op gezinsleven overeenkomstig art. 8 van het E.V.R.M. en dat een "tijdelijk" verblijf gedurende maanden in het geboorteland van verzoekster dit gezinsleven onmogelijk zou maken;
3. Het feit dat er geen sprake is van een "tijdelijk" verblijf doch eerder van een "onredelijk lang" verblijf gezien de blijvende gevolgen ervan voor het gezinsleven en de toestand van verzoekster en haar dochter;
4. Het feit dat het zogenaamde "tijdelijk" (en onredelijk lang") verblijf tot blijvende gevolgen leidt (bv. voor de gezondheid van het kind van verzoekster is het van groot belang dat zij door Kind en Gezin strikt wordt opgevolgd);

Dat in casu verzoekster minstens heeft aangetoond dat zij zich in een situatie bevindt waarin het minstens bijzonder moeilijk is, zo niet onmogelijk om de gebruikelijke procedure te volgen.

Verzoekster wenst langer dan 3 maanden in België te verblijven.

Dat verzoekster samenwoont met haar dochter en diens gezin.

Dat overeenkomstig art. 8 van het E.V.R.M. verzoekster en haar dochter het recht hebben om een gezin te vormen.

Dat immers de dochter van verzoekster uiteraard een volledig bestaan heeft opgebouwd dat zeer goed mogelijkheden biedt zowel op materieel als op menselijk vlak naar de toekomst toe.

Dat verzoekster zich dan ook wenst te vestigen in België.

Verzoekster is geen gevaar voor de openbare orde en voor de nationale veiligheid van het land.

Dat er niet de minste sprake is van fraude, bedrog of kunstgrepen om haar verblijf te verlengen.

Dat verzoekster slechts beroep doet op de bepalingen van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet om op te komen voor haar regelmatige rechten.

Dat deze rechten reeds hierboven opgesomd worden.

Mag ik u derhalve vragen verzoekster te willen machtigen tot verblijf in België.

Verzoekster voldoet, in tegenstelling tot wat de staatssecretaris beweert, weldegelijk aan de voorwaarden gesteld in artikel 10 en 12bis Vw.

Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke motieven weer waarop ze steunt. Er wordt in het bijzonder geantwoord op de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen en die volgens haar oordeel het indienen van een aanvraag gezinshereniging in België verantwoorden (cf. punt 2.3). Daarmee is voldaan aan de formele motiveringsplicht in het licht van een aanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. De formele motiveringsplicht legt de verwerende partij niet op om ambtshalve nog een belangenafweging te maken zoals verzoekster het schetst in haar verzoekschrift.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de partner van verzoekster de verwerende partij verzoekt om de toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet wegens buitengewone omstandigheden. Hij wijst erop dat verzoekster op 22 september 2015 is bevallen van hun zoon, dat ze geen contact meer heeft met haar vader in Marokko, dat haar moeder is overleden en daar haar broer ook in België verblijft met een verblijfsvergunning. Hij besluit dat verzoekster graag bij haar gezin wil blijven, zich hier wil integreren en hier gelukkig wil worden.

2.4. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet dat hij het gegeven dat verzoekster bevallen is van een zoon niet beschouwt als een gegeven dat haar verhindert een visumaanvraag via de reguliere procedure in te dienen nu het gaat om een tijdelijke scheiding en verzoekster via het verkrijgen van een visum haar gezinsleven weer kan oppikken. Verwerende partij wijst vervolgens op twee hypothesen die zich kunnen voordoen, namelijk verzoekster neemt haar kind mee of het kind blijft bij de vader en wijst op de mogelijkheden van sociale media om ondertussen met elkaar contact te houden. Verzoekster acht de door de verwerende partij gedane beoordeling onmenselijk, is van oordeel dat verwerende partij haar voor een hartverscheurende keuze zet en dat het wel degelijk om buitengewone omstandigheden handelt, doch met deze eigen zienswijze op haar zaak toont verzoekster niet aan dat de door de verwerende partij gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is of strijdig met artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster ontwikkelt bijkomende argumenten waarom hun gemeenschappelijk kind een buitengewone omstandigheid vormt, maar huidig beroep kan niet worden aangewend om dergelijke argumenten te ontwikkelen die niet aan de beoordeling van de verwerende partij werden voorgelegd.

2.5. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in haar stelling dat haar verblijf in het buitenland “lange tijd” zal duren. De Raad wijst immers op het gestelde in artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen. Hierin kan namelijk worden gelezen:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...). Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Dit houdt in dat verzoekster recht heeft op een beslissing over haar visumaanvraag in principe ten laatste binnen de zes maanden nadat alle stukken ter ondersteuning van de aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging werden ingediend. Dit wijst er dus op dat de terugkeer naar het land van herkomst een tijdelijke terugkeer zal vormen indien alle stukken voorliggen. Verzoekster heeft blijkens haar verzoekschrift ook kennis van voormelde bepaling vermits ze zelf stelt dat ze rekening moet houden met een verblijf van zes maanden alvorens het betrokken visum kan worden afgeleverd. Verzoekster acht dit geen redelijke termijn en maakt gewag van een onredelijk lang verblijf doch dit is niet meer dan een eigen overtuiging die bovendien getuigt van wetskritiek waarover de Raad niet kan oordelen. Verzoeksters niet nader uitgewerkte noch aangetoonde parallel die ze maakt met de “onredelijk lange termijn” in het kader van 9bis-aanvragen volstaat niet om in andersluidende zin te oordelen.

2.6. Verzoekster is van oordeel dat ze zich wel degelijk bevindt in buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en dat ze zich bevindt in “een beklemmende humanitaire omstandigheid zoals vereist door de omzendbrief voor de toepassing van artikel 9 §3 van de Vreemdelingenwet”, maar zij legt niet nader uit welke omzendbrief ze bedoelt en op welke wijze dan een schending ervan kan aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die getroffen werd op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Alleszins handelt het eens te meer over een eigen zienswijze op haar zaak die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters oplijsting van vier argumenten waarom de bestreden beslissing de toets van de evenredigheid niet doorstaat. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster enkel blote argumenten uit in dit verband en bovendien dan nog gewag maakt van humane en billijkheidsredenen die de Raad niet kan gaan appreciëren om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

2.7. Door erop te wijzen dat zij geen gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid vormt of geen fraude, bedrog of kunstgrepen heeft gepleegd om haar verblijf te verlengen en dat de Belgische ambassade in het buitenland slechts een postbusfunctie heeft, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing de artikelen 10 of 12bis van de Vreemdelingenwet schendt of kennelijk onredelijk of onjuist is.

2.8. Het is niet omdat de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, dat zij de bewijswaarde van door verzoekster ingediende documenten miskent. Verzoekster laat ook na te duiden over welk documenten het dan wel zou handelen.

2.9. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat verweerder heeft onderzocht of het niet inwilligen van verzoeksters aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelde, zoals reeds gesteld, dat verzoekster België slechts tijdelijk dient te verlaten om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen, waarbij er ondertussen een beroep kan worden gedaan op de moderne communicatietechnieken om contact te houden. Verzoekster toont met een oplijsting van

argumenten, die niet meer is dan een blote argumentatie, niet aan dat deze beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De Raad kan nog duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft gesteld dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden toegelaten om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten in regel geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Verzoeksters kritiek dat de Belgische ambassade in haar land van herkomst een zuivere postbusfunctie heeft, doet hier geen afbreuk aan.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA